

dét, jeg forsøgte at beskrive i et billede. Men det kan være, det billede var dumt, det kan man ikke afvise, hvis det giver anledning til misforståelser.

Man kommer ind i en anden kultur, når man kommer fra et dagblad til et ministerium, og det er det kulturskifte, der kræver, at man gør særlig meget ud af det, også som minister. Men statsministeren har selvfølgelig det overordnede ansvar for, at det indskærpes, hvad det er for en kultur og adfærd, der skal være til stede. Det var mit eneste budskab.

Kl. 12.00

Til hr. Aage Frandsen: Jeg håber ikke, at hr. Aage Frandsen mente det så stærkt, som det lød, når hr. Aage Frandsen sagde, at han *var* tryk ved R 2 – nå, godt, hr. Aage Frandsen *er* tryk. Det er jeg også, vil jeg gerne bekræfte.

Til hr. Langballe vil jeg sige: Hvis Dansk Folkeparti er medlem af en regering, og hvis hele regeringen er imod en ændring i EU f.eks., så går jeg ud fra, at hr. Langballe også vil argumentere for det nej, og så går jeg ud fra, at ministerierne også skal hjælpe regeringen med at argumentere for et nej. Sådan er det. Hvis det er regeringens politik, må regeringen forvente, at embedsmændene hjælper regeringen med at gennemføre dens politik. Sådan står der i redegørelsen, som vi talte om lige før, og det er jeg helt tryk ved.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Debatten om R 2 fra 2001 må i hvert fald have sit afsæt i, at det er en redegørelse, der godt nok er afgivet af den da siddende justitsminister, mig selv, men at den jo er skrevet med den skrattende fjerpen, som Justitsministeriets jurister skriver med, når de skriver, hvad der er gældende ret. Så vi må ikke føre denne debat på den måde, at vi er uenige om, hvad gældende retstilstand er, for det er den, der er beskrevet heri. Men vi er selvfølgelig i et felt, hvor tingene også i kommunikativ forstand udvikler sig for det politiske system.

Det, der altså er vigtigt, er – må jeg sige til hr. Langballe – at her står gældende ret. Hvis man er uenig i den, skal man tage et politisk initiativ for at få den lavet om. Det er jo ikke sådan, at da vi – og det vil jeg så bede fru Marianne Jelved om at bekræfte – godkendte denne her redegørelse i regeringen inden dens fremsættelse, sad vi og omdisponerede og lavede nye fortolkning-

ger. Den er jo konciperet af de kronjurister, vi har til at beskrive, hvad der er gældende ret.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det var lige præcis derfor, jeg forsøgte at bringe debatten med fru Marianne Jelved hen til spørgsmålet om, hvad vi nu gør. Man kan selvfølgelig godt sige, at i det nuværende system har flertallet i hvert fald besluttet, at det er tilladt for en siddende regering at bruge embedsapparatet til at agitere i en folkeafstemningssituation, til at lave task forces, til at lave pjecer, som – det er fuldstændig rigtigt – vi synes lige så godt kunne laves i partiapparatet eller endda i partiapparaternes ungdomsorganisationer.

Spørgsmålet er jo: Hvad gør vi nu? Hvad gør vi fremover? Og jeg vil spørge fru Marianne Jelved: Vil det ikke også rent politisk være en fordel i forhold til hele folkeafstemningsinstituttet – altså i forhold til kulturen med at bede befolkningen tage stilling, det med at sikre, at befolkningen ikke med rette føler, at der her er sådan en ekstra magt, der sættes ind, betalt af os alle sammen, af alle skatteyderne – frisk, klart og tydeligt at fortælle, at nu vil vi ikke længere have det system, hvor embedsmænd går ind og laver sådan noget arbejde?

Når der skal være folkeafstemning, hvor vi netop ikke er i en situation, hvor det handler om almindelige lovforslag og en regerings økonomiske og sociale politik og sundhedspolitik, men handler om, at man beder befolkningen tage stilling til noget, vil det så ikke være en fordel, at hele apparatet træder et lille skridt tilbage?

Her argumenterer vi selvfølgelig som politikere ud fra hvert vort ståsted. Men vi bruger ikke et embedsapparat, der skal være partimæssigt neutralt, til at fremme vores egne partimæssige synspunkter i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Tak for svaret. Det var jeg faktisk glad for, for de fleste journalister, jeg kender, er i hvert fald ærlige og redelige mennesker, som prøver at udføre deres arbejde efter bedste evne under de givne vilkår. Det er de rådgivere, som er ansat under regeringen, rent faktisk også. Det er i hvert fald min klare opfattelse med det kendskab, jeg har til dem.

Det er fuldstændig rigtigt, når fru Marianne Jelved taler om, at det selvfølgelig ikke kan und-